

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ช่วยชาติไหนก็ตามแก้ไขได้

วัดป่าภูสิงโหม ทองคำมาแล้ว ๑ กิโล ๒๓ บาท ๓ สตางค์ ดอลลาร์ ๑,๒๐๐ ดอลลาร์ เงินไทย ๓๐,๐๐๐ บาท ต้องให้ช่วยเรื่อยๆพวกเรา ตั้งแต่นี้ต่อไปให้ช่วยเรื่อยๆ ขยับขึ้นนะไม่ใช่ขยับลง ให้ช่วยขึ้นเรื่อยๆ ทุกคน รังชาติของเราไว้ได้คือทองคำ เพราะมีราคาแพง ใครก็ยอมรับกันทั่วโลก อันนี้จึงเป็นหลักหัวใจของโลกทุกประเทศ ต้องอันนี้เป็นเครื่องยืนยันเป็นหลักเป็นเกณฑ์เอาไว้ ถ้าอันนี้ด้อยทุกสิ่งทุกอย่างค่อยค่อยไปตาม เพราะฉะนั้นเราจึงพยายามต่างคนต่างเสาะแสวง เวลานี้เราจะสั่งสมทองคำนี้เข้าสู่คลังหลวงของเรา เพื่อให้เป็นหลักเป็นเกณฑ์แก่ชาติไทยเรา หลวงตานี้พยายามที่สุดแล้ว ทองคำเป็นที่หนึ่ง ๆ มาตลอดเลยนะไม่เคยอ่อน

คิดดูซิเงินสดนั้นเราประกาศที่แรกเราไม่ได้ว่าจะไปซื้อทองคำนะ เงินสดนี้เราจะช่วยชาติทั้งหมดทั่วประเทศ วิธีการต่าง ๆ แล้วแต่จะช่วยทางไหน สถานสงเคราะห์ โรงร่ำโรงเรียน ที่ราชการ คนทุกข์คนจนที่จำเป็นที่ควรจะสงเคราะห์ นี้รวมอยู่ในคำว่าช่วยชาติ เงินจำนวนนี้เราประกาศว่าเราจะออกแบบนั้น ครั้นเวลาเราไปเห็นทองในคลังหลวงของเรามาแล้วพลิกใหม่หมดเลย แทนที่จะออกไปโน้นกลับพลิกเข้ามาหาทองคำเราตั้ง ๘๐๐ ล้าน ถ้าบวกเต็มส่วนก็ ๘๑๕ ล้าน หมุนใส่ดอลลาร์ ๑๐ ล้าน หมุนใส่ทองคำ ๘๐๕ ล้าน เงินจำนวนนี้กะไว้แล้วว่าจะออกช่วยโลกยังออกไม่ได้ เพราะเหล่านั้นไม่จำเป็นยิ่งกว่าหัวใจของชาติ จึงต้องหมุนกลับมา

ด้วยเหตุนี้เองจึงได้เตือนพี่น้องทั้งหลาย ให้พากันฟังให้ถึงใจทุกคน หลวงตาเตือนออกมาเตือนออกมาด้วยความประสบเหตุการณ์ก็เตือนในหัวใจ ออกมาประกาศพี่น้องทั้งหลาย ก็ถอดออกมาจากเหตุการณ์ที่รับรู้ได้เห็นมา เพราะฉะนั้นจึงให้พากันพยายามดำเนินตามนี้ทุกคน ๆ ความพร้อมเพรียงสามัคคีกันนี้เป็นของสำคัญมาก เรื่อยว่าคนนั้นจะทำคนนี้จะทำเขาจะทำ เราอยู่ยังงี้ก็ได้ นี้ละคนเลอะเทอะคนหนักชาติบ้านเมือง คนไม่มีคุณค่าไม่มีราคา เขาช่วยกันเต็มบ้านเต็มเมืองเราเห็นว่าไม่จำเป็น ก็คือเราเป็นคนหมดคุณค่าไร้คุณค่า อย่างนำมาใช้ในเมืองไทยของเรา ให้ต่างคนต่างเห็นว่าเราเต็มตัว คนหนึ่ง ๆ ไม่ได้เป็นคนขาดบาทขาดตาเต็ง แล้วเมืองไทยทั้งชาติแล้วขาดตาเต็งไปดูได้เมื่อไร คนหนึ่งขาดตาเต็งตาซึ่งใจจิตใจจางนี้ก็เท่ากับ ดิ่งชาติไทยของเรามาใจจิตใจจางด้วยกันหมด อย่างนี้อ่านนำมาใช้ในเมืองไทยนะ ให้ต่างคนต่างชะมักเขม้นทุกสิ่งทุกอย่าง

สำคัญเวลานี้ก็มีหัวหน้านะ ให้ฟังเสียงหัวหน้า ก่อนที่จะนำมาชี้แจงพี่น้องทั้งหลายทราบทุกแง่ทุกมุม เราได้พิจารณาเพิ่มกำลังของเราทุกอย่าง ไม่ใช่พละมา ๆ ออกมา พูดเต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกอย่าง ให้คอยฟังด้วยกำลังใจด้วยใจจดจ่อ ตั้งหน้าตั้งตาช่วยชาติของเรา คราวนี้เป็นคราวที่เราจะต้องหนักหน่วงอยู่บ้าง เพราะเมืองไทยของเรานี้เรียกว่าจะจมแหล่ไม่จมแหล่ กำลังไหวตัวจะลง นี้คนทั้งชาติพอรู้เนื้อรู้ตัวแล้วก็ต่างคนต่างพยายามจุกตอกขึ้นมา ๆ ด้วยความรักชาติเป็นอันดับหนึ่ง ความพร้อมเพรียงสามัคคีเคียงกันมา ความเสียสละพันกันไปเลย สามกษัตริย์นี้แยกกันไม่ออกนะ ความรักชาติ ความพร้อมเพรียงสามัคคี ความเสียสละ เพื่อชาติไทยของเราทุกคน ๆ ให้ต่างคนต่างตั้งหน้าตั้งตา

มีมากมีน้อยไม่สำคัญ คือน้ำใจนั้นละสำคัญ ถ้าน้ำใจไม่มี มีกองเท่าภูเขานี้ก็ตามเงินทอง จะไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย คนไม่มีน้ำใจเงินทองกองเท่าภูเขา ก็ไม่มีคุณค่ากลายเป็นภูเขาเงินทอง เวลาตายแล้วชาติไทยก็ปล่อยให้จมไปได้ ทั้ง ๆ ที่เงินมีกองเท่าภูเขา ช่วยก็ไม่ยอมช่วย แล้วเจ้าของก็ตายจมไป มีหน้าซ้ำชาติไทยก็ยังคงจมไปด้วยคนใจจืดใจจาง อย่างนี้อ่าให้มีในเมืองไทยเรานะ ให้ตั้งหน้าตั้งตาทุกคน ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวข้องกับเมืองไทยเรา แล้วเกี่ยวกับเรา เราทุกคนเต็มบาทเต็มบาท ไม่ขาดบาทขาดตาตั้ง ทุกสิ่งทุกอย่างเกี่ยวกับชาติไทยของเราต้องให้เต็มบาทเต็มตั้งตลอด มีมากสละมาก มีน้อยสละน้อย เรื่อยว่าคนนั้นก็มีมากคนนี้มีน้อย อย่าไปว่านะ ชาติไทยของเราเรียกร้องหาความสนใจ หาความช่วยเหลือจากเรา ทั้งคนจนทั้งคนมีนั้นแหละ เรียกร้องหาความช่วยเหลือจากพี่น้องชาวไทยเราทั่วประเทศ ไม่ได้นิยมว่าเป็นคนมีคนจนนะ ให้ต่างคนต่างเสียสละนี้ถูกต้อง

การปฏิบัติตัวนี้ก็เตือนเสมอให้เป็นไปพร้อม ๆ กัน อย่าเลอะ ๆ เทอะ ๆ เมืองไทยเรานี้เป็นเมืองพุทธแท้ ๆ เอาพุทธมาจับดูนี้เงินจะดูไม่ได้ มันเลอะ ๆ เทอะ ๆ เคยเนื้อเคยตัว เคยมาแต่ปู่ย่าตายายที่เคยพาสมาบุญคุณผลมาตั้งแต่ไหนแต่ไร ไม่เคยอดอยากขาดแคลน เมืองไทยเราเป็นเมืองอยู่ช้ำอยู่น้ำ ที่นี้คนก็อยู่สบาย ๆ ที่นี้เหตุแวดล้อมทั้งหลายมันมีแต่ผลลบ ๆ เข้ามากระทบกระเทือนชาติไทยของเราแล้วปรับตัวไม่ทันเลยกลายเป็นคนล้าสมัยล้าโลกล้าสังสารเขา เราไม่ทันเขา คนล้าโลกเลยไม่เกิดประโยชน์นะ ให้พยายามปรับเนื้อปรับตัว

เราเกิดมาเราอยู่ที่ไหนไม่อดอยากขาดแคลน พอเป็นพอไปทุกอย่าง ที่นี้เวลาเหตุการณ์มากกระทบ เขามาด้วยความบกพร่องไม่บกพร่องก็ไม่นำคิดมากยิ่งกว่าความฉลาดของเขา ที่หาช่องทางที่จะสอดแทรกเข้ามาในเมืองไทยเรา ใครโง่เขาก็จุกเอาไปพอได้ดับเขาเอาดับไป พอเอาปอดเขาเอาปอดไป สุดท้ายเมืองไทยเราเลยจะไม่มีดับ

ปอดติดเนื้อติดตัว เพราะความเชื่อชาติต่อความครีความล้ำสมัย พลิกตัวปรับตัวไม่ทัน เขา ต้องดูซิเรา เราต้องดู

การซื้อขายแลกเปลี่ยนกัน ถ้าความจำเป็น เขาก็จำเป็นเหมือนเรา เราจำเป็นเหมือนเขา อย่างนี้ไม่มีใครต้องติกัน แต่เอะอะ ๆ ก็มีแต่ซื้อแต่หาแต่กว้านเข้ามา ของนอกกลายเป็นของดียิ่งกว่าของในเสียหมด ๆ ใช้ไม่ได้นะเมืองไทยเรา เลยเป็นเมืองเลว สู้เมืองเขาไม่ได้ หมาในบ้านของเราก็กู้หมาของเขาไม่ได้ เบ็ดไก่ในบ้านของเราก็กู้เบ็ดไก่ของเขาไม่ได้ ลูกในบ้านของเราก็กู้ลูกของเขาไม่ได้ ผัวในบ้านของเราก็กู้ผัวของเขาไม่ได้เมียในบ้านของเราก็กู้เมียเขาไม่ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างในเมืองไทยเราเร็วกว่าเขาไปหมดใช้ได้ไหม พิจารณาซิ เราต้องพิถีพิถันของเราซิ อะไรสู้ไม่ได้พิถีพิถันเข้าไป ไม่อย่างนั้นก็แสดงว่าเมืองไทยนี้หมดค่าหมดราคา ไม่มีอะไรสู้เขาได้เลย วังตอย ๆ ตามเขาเพราะความไม่คิดไม่ปรับปรุงตัวเอง อันนี้เสียนะ ต้องคิด

เอาศาสนามาจับซิ นี่สอนพี่น้องทั้งหลายสอนด้วยศาสนา อะไรมันจะเหลิงเงิงไปมากน้อยเพียงไรก็เตือน ๆ อะไรที่จะปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นก็เตือนตลอดเวลา นั่นละศาสนา ออกจากองค์ศาสดาคือพระพุทธเจ้าเป็นผู้สิ้นกิเลสแล้ว นำธรรมมาสอนโลก สอนด้วยความสิ้นกิเลส เป็นศาสดาเอกของโลก ไม่มีกิเลสตัวใดที่เคยก่อพิษก่อไฟให้สัตว์โลกจะไปติดพระทัยคือใจของพระพุทธเจ้านั้นไม่มี มีแต่ธรรมล้วน ๆ ออกมาสอนโลก เราเป็นลูกศิษย์ตถาคตควรจะยึดธรรมเข้ามาเป็นเครื่องกำกับใจของเรา เป็นเครื่องสะดุดใจถึงจะถูก นี่เอาธรรมไปจับดูมันดูกันไม่ได้นะ มันเลอะ ๆ เทอะ ๆ ด้วยความเคยชินความไม่เอาไหน นี่ละเรื่องที่จะล้าลงไป ๆ ล้าหลังเขาลงไป สุดท้ายอะไรก็กลายเป็นบ้อยเขาหมด ชาติไทยเราทั้งชาติเป็นบ้อยของคนทั้งโลกมีอย่างเธอ ต้องคิดให้ดี

เราเป็นชาติชาวพุทธเสียด้วย พระพุทธเจ้าไม่มีอะไรเสมอแหละ เอ้า ถ้าพูดถึงเรื่องศาสนาเอามาแย้งกันซิ ไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามศาสนาใด ไม่ได้ยกยอศาสนาใด โดยหาเหตุผลไม่ได้ เราจะพูดตามหลักความจริงของศาสนา เช่น ศาสนาพุทธของเรานี้เป็นหลักความจริงเลิศเลอไม่มีอะไรเสมอ นี่ละเป็นศาสนาหมู่บ้านคู่มืองคูโลกคู่มงสาร คือองค์ศาสดาแต่ละองค์ ๆ นั้นตรัสรู้ขึ้นมา สยัมภู ๆ รู้โดยลำพังพระองค์เอง เป็นศาสดาเอกของโลก ถ่ายทอดกันมา ๆ ถึงปัจจุบันนี้เป็นพระสมณโคดม นี่ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นเจ้าของศาสนาที่ใจบริสุทธิ์ทั้งนั้น ใจไม่มีกิเลสในศาสดาแต่ละองค์ ๆ ที่เรียกว่าพุทธศาสนา เป็นศาสนาของท่านผู้สิ้นกิเลส สอนด้วย โลกวิทู รู้แจ้งเห็นจริงค่อยสอน เรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบทุกอย่าง ไม่มีคำว่าหลอกลวงสัตว์โลก จึงเรียกว่าศาสนาเอก

ศาสนาที่มีกิเลส เจ้าของศาสนาเป็นคลังกิเลส สอนใครก็เหมือนเราเหมือนท่าน นั้นแหละ ใครจะดีกว่าใครขนาดไหนมันไม่ได้ดีแหละ ถ้าลงกิเลสเป็นคลังอยู่ในหัวใจ นั้นแล้วสอนผิด ๆ พลาด ๆ สุดท้ายก็มาเข้าตัว อะไรดีอะไรดีตัวชอบใจก็ว่าดีถูก บัญญัติ ขึ้นมา อันไหนไม่ดีทั้ง ๆ ที่อันนั้นดี เจ้าของไม่ชอบใจเสีย ปิดออก ๆ นี่ศาสนาของ กิเลสต้องเห็นแก่ตัว เหยียบย่ำทำลายผู้อื่นเสมอไป แต่ศาสนาของธรรมแท้คือศาสนา ของศาสดาองค์เอกเรานี้ เป็นศาสนาที่สิ้นกิเลส ปราศจากความเอนเอียงทั้งหมด ไม่มี คำว่าอคติ ตรงไปตรงมา ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก

อันนี้เขายกตัวอย่างมาพูดอยู่หน้าวัด เรือดหัวเราะไม่ได้ เราก็เลยได้มาเป็นคดี อันหนึ่ง อีตานั้นแกถือศาสนาอะไรแกก็มาคุยไม่อยู่หน้าวัด จำได้แต่ว่า ศาสนาของคนมี กิเลสว่านั่นเถอะนะ ทีนี้เขาก็มาถาม ศาสนาท่านห้ามฆ่าสัตว์เธอ มันก็มาโดนพระ ประภทนั้นเข้าละซีก็พอดีกัน ศาสนาท่านสอนไม่ให้ฆ่าสัตว์ใช้ไหม ท่านก็สอนว่าอย่าง นั้นแหละ โห้ย ศาสนาผมนี่ถ้าฆ่ามากินแล้วฆ่าเท่าไรก็ฆ่าเถอะ แต่ฆ่าเฉย ๆ ไม่ให้ฆ่า ว่า นั้น ถ้าฉันไหนเอาเม็ดมา ทำทำคว้ามัดมาจะตัดคออีตานี้ทำลาบ ต้มยำ เลี้ยงในวัดกัน เอาคนนี่มากินเลี้ยงกันวันนี้ อยู่ ไม่ได้ ๆ ไม่ได้ยังงี้ก็ฉันจะฆ่าไปกินเป็นประโยชน์นี่นา คือเขาจะเอาอีตาไม้แก่ง ๆ มาฆ่ามาฆ่ากินเลี้ยงในวัด นี่ฆ่าเป็นประโยชน์จะเป็นอะไร คือ เขาไม่ให้ฆ่า ทำไมไม่ให้ฆ่าเราจะฆ่าเพื่อกินเพื่อเป็นประโยชน์ แกฆ่าสัตว์อื่นฆ่าเพื่อกิน ยังฆ่าได้ ทำไมฉันฆ่าแกเพื่อกินจะฆ่าไม่ได้ อยู่ ไม่เอา ๆ ถ้าฉันก็แสดงว่าเห็นแก่ตัว แก่ กันตรงนั้นนะ

ฆ่าใครก็ตามไม่ให้เอียง แม้แต่สัตว์อยู่ในครรภ์ก็ห้ามฆ่า สัตว์อยู่ในครรภ์มีจิต วิญญาณอยู่ในนั้นแล้ว ไม่ว่าสัตว์ตัวใดเป็นเส้นเป็นหมัดเป็นเหาะอะไรก็ตาม นั้นจิตดวง หนึ่งอยู่ในนั้นแล้วเหมือนเรา ๆ ท่าน ๆ ช้างตัวหนึ่งก็มีจิตดวงเดียวอยู่ในนั้น หมัดตัว หนึ่งเส้นตัวหนึ่งก็มีจิตดวงเดียวอยู่ในนั้น ตัวนี้แหละตัวที่มันชอกแซกชกแซกไปเที่ยว เกิดที่นั่นตายที่นี้ ตัวมันเองไม่ตาย ไปหาร่างนั้นร่างนี้ สวมร่างนั้นร่างนี้ ตามอำนาจแห่ง กรรมดีกรรมชั่วของตัว เปลี่ยนอยู่เรื่อย ๆ อย่างนั้น ท่านจึงเรียกว่า สัมภเวสี หาที่เกิด อยู่ตลอดเวลาสัตว์โลกนะ เกิดที่ไหนก็เกิดตามกรรม ๆ อยู่ทั้งนั้นแหละ ท่านจึงไม่ให้ฆ่าไม่ ให้ทำลาย อยู่ในครรภ์อยู่ในท้องก็ไม่ให้ทำลาย นี่ละพระพุทธรเจ้าไม่เอียง

แบบที่ว่าฆ่าเพื่อกินไม่เป็นไร บทเวลาเขาจะฆ่าตัวไปต้มยำเลี้ยงกันไม่เห็นให้เขา ฆ่าอะ เข้าใจไหม มันก็ติดกันตรงนั้นละซี ถ้าเขาจะฆ่าเพื่อเป็นประโยชน์แล้วเอาเลย ว่า อย่างนั้นซีใช้ไหม เอาเลยต้มยำเลยไม่เสียดาย เพราะได้ทำประโยชน์ ก็ต้องว่าอย่างนี้ นี้ ว่าไม่ได้ ๆ มันก็ขายตัวเองละซี เห็นแก่ตัว เรื่องคนมีกิเลสเป็นเจ้าของศาสนา จะเจ้า ของศาสนาใดก็ตามถ้าตัวเองเป็นผู้มีกิเลสเป็นผู้สอนศาสนา ต้องเป็นคลังกิเลสสอน

ศาสนาไปด้วยกัน ความจริงกับความเท็จจะไปด้วยกันเลย ถ้าเป็นศาสนาจิตใจของท่าน ผู้บริสุทธิ์ เช่น พระพุทธเจ้านี้ ไม่มีคำว่าผิด ถ้าลงสอนตรงไหนตรงเป้ง ๆ เพราะโลกวิทู รู้แจ้งแทงทะลุไปหมดแล้วจะผิดไปตรงไหน ไอ้ทั้งมืดดำก่าตานี้ซึ่ลือบ ๆ คล่า ๆ มันก็ผิดก็พลาดไปได้ ถ้าลงได้เห็นแจ่มแจ้งชัดเจนจะผิดไปที่ไหน นี่ศาสดาองค์เอกทุกพระองค์สอนแบบเดียวกันนี้

เราไม่มีวาสนาไม่ได้พบนะ เกิดมาในแดนมนุษย์นี้ผู้ที่พบศาสนาอย่างพุทธศาสนาไม่สนใจก็มี ยังดูถูกเหยียดหยามเหยียบย่ำทำลายก็ยังเยอะ เพราะความหนาแน่นของกิเลสนั้นแหละ มันเห็นของดีเป็นของเลวไป เห็นของเลวว่าเป็นของดีไปเสีย มีอยู่ถมไป นี่เรามีวาสนาได้มาพบเห็นศาสนาเกิดความเชื่อความเลื่อมใสได้ปฏิบัติตัวได้เอาเถอะไม่มีพระศาสดาองค์ใดที่สอนโลกเพื่อความลุ่มจมน และสัตว์โลกได้รับความลุ่มจมนเพราะศาสนาของพระพุทธเจ้าของเราแต่ละพระองค์ไม่มี มีแต่พื้นฟูขึ้นเรื่อย ใครจะชั่วขนาดไหนก็ตาม ถ้าฟังเสียงอรรถเสียงธรรมแล้ว ปฏิบัติตัวแก้ไขตัวเอง คนนั้นจะฟื้นขึ้นมา ๆ นอกจากคนตายเสียเท่านั้นเอาเทวดามาสอนก็ได้เรื่อง ใครมาสอนก็ได้เรื่อง ถ้าคนยังมีความรู้สึกดีชั่วยอยู่แล้วนี่ ฟังเสียงธรรมพระพุทธเจ้าแล้วไปประพฤติปฏิบัติ ปรับปรุงแก้ไขตัวเอง จะฟื้นเป็นคนดีขึ้นมา เหมือนกับคนไข้เช็ดหมอนั้นแหละ

นี่พูดถึงเรื่องเกี่ยวกับช่วยชาติบ้านเมืองแล้วก็เรื่อยไป ๆ กระจายออกไปอย่างนี้ การช่วยชาติก็ขอให้พี่น้องทั้งหลายตั้งอกตั้งใจ หลวงตาได้พยายามเต็มกำลังความสามารถ อุบายวิธีการแนะนำสั่งสอนทั้งด้านวัตถุและด้านนามธรรม วัตถุคือเงินทองข้าวของที่จะชวนชววยเข้าสู่ชาติไทยของเรา นามธรรม ได้แก่อุบายของอรรถของธรรมที่จะนำมาให้เกิดความรู้ความฉลาด ปฏิบัติตนต่อสมบัติทั้งกว้างทั้งแคบของตนให้เป็นที่ราบรื่นดีงาม ใครปฏิบัติตามอรรถตามธรรมอย่างนี้ความเสียหายจะมีน้อยมากนะ ที่เอาตามใจมากเอาตามใจชอบเอาตามกิเลส อันนั้นก็ดี อันนี้ก็ดี นี่ชิมันฉิบหาย

เราอยากเห็นชาติไทยของเราที่เป็นชาติแห่งชาวพุทธ อยากเห็นแง่ของศีลของธรรมมีวิเวกวอกมาในกิริยาการพูดการจาการกระทำทุกสิ่ง หน้าที่การงาน มันสกปรกรกรุงรังทำลายตนเองทั้งชาติของตนเองนี้มันไม่ใช่เรื่องศาสนานะ เรื่องมารของเรา มารของชาติเรา ที่เป็นอยู่ดังที่เห็นกันอยู่นี้ ถ้าเรื่องของศาสนาแล้วจะไม่มีสิ่งเหล่านี้เข้าแฝงเลย มีอสะอาด ทุกสิ่งทุกอย่างสะอาด ไปทำงานสถานที่ใดสถานที่นั้นสะอาด เอา สร้างตึกสร้างหอสร้างห้างขึ้น เป็นที่ทำงานของวงราชการงานเมือง เงินนี้ออกมาจากหัวใจของพี่น้องชาวไทยของคนทั้งประเทศ คนนั้นสละให้คนนี้สละให้ด้วยภาษีอากร ครั้นเก็บมาแล้วก็มาปลูกมาสร้างที่ทำงานต่าง ๆ เพื่อวงราชการงานเมือง จะทำเป็นเนื้อเป็นหนังให้ชาติบ้านเมืองของเราได้อยู่เย็นเป็นสุข

สิ่งที่นำมาขึ้นออกมาจากหัวดับหัวปอดประชาชน ครั้นสร้างขึ้นแล้วมีความแน่นอน มั่นคงสง่าผ่าเผย สมคุณค่าแห่งดับแห่งปอดของประชาชนที่สละมาให้สร้างจริง ๆ แล้วผู้ที่มาครองในตึก ในสถานที่ทำงานทั้งหลายก็มีแต่วังราชการ มีความสะอาดสะอาด จิตใจเป็นธรรม ๆ แล้วก็ประกอบกันได้จะว่าไง เหมาะสมกัน ตึกหลังนี้ราคาเท่าไร ข้าราชการแต่ละคน ๆ ที่มาทำงานในวังราชการนี้มีแต่คนที่มีมือสะอาด มีความสะอาด สะอาด มีความเป็นอรรดเป็นธรรม เข้ากันได้สนิท เข้าใจไหม ถ้าในวังราชการนั้นผู้ไปครองตึกครองร้านนั้น มีแต่เปรตแต่ผีกินแต่บ้านแต่เมือง อันนี้คือส้วมคือถ่านขี้รดตึก เจ้าของเอง ขี้รดหัวประชาชนด้วยดีไหม พิจารณาซิ เราหาแรงได้แรงเสียให้มาพิจารณาซิ

เราก็เหมือนกัน ในบ้านของเราในตัวของเราเหมือนกัน ข้างในกับข้างนอกต่าง หูหระพู่ฟ้า ข้างในมีตั้งแต่กิเลสตัณหา มีแต่พื้นแต่ไฟเผาไหม้ตัวเอง ครั้นกลับไปบ้าน ก็ไปทะเลาะกับผัว ผัวกลับบ้านก็ไปทะเลาะกับเมีย ลูกอยู่ในบ้านในเรือนทะเลาะกันกัดกันยิ่งกว่าหมา หมาในบ้านนั้นอยู่ไม่ได้แตกหนีหมด ผู้เจ้าของบ้านไม่ได้ มันมาทะเลาะแย่งตำแหน่งหมา นี่คนไม่มีธรรมเป็นอย่างนั้น สกปรก อยู่ในบ้านก็สกปรก หม่าอยู่ด้วยไม่ได้ หม่าก็ว่าเขาตัวสกปรก เรายังสกปรกยิ่งกว่าเขา ไปกัดกันต่อหน้าเขไปอีก สกปรก ยิ่งกว่าหมา หม่าอยู่บ้านไม่ได้

นี่ละคนอยู่ในบ้านไม่สมประกอบกับบ้าน บ้านดีแต่คนเลวใช้ไม่ได้ ตึกกรมบ้านช่องสถานที่ทำราชการงานเมืองต่าง ๆ มีแต่หูหระพู่ฟ้า ออกมาจากหัวใจของประชาชน ครั้นเวลาเข้าไปประกอบหน้าที่การงานเพื่อชาติบ้านเมืองแล้ว กลับไปสร้างส้วม สร้างถ่านสร้างไฟสร้างไฟมาเผาตึกเผาบ้าน แล้วเผาประชาชนทั้งประเทศดูได้ไหม พิจารณาซิ นี่คนไม่มีธรรมเป็นอย่างนั้น ถ้ามีธรรมเรียบไปหมด ไม่ว่าจะอยู่กระต๊อบ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนหัวใจดี มือสะอาด ทำงานเพื่อเป็นประโยชน์แก่ตัวเองและส่วนรวมได้โดยไม่สงสัย ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำคำนี้ไว้ให้ดี

ไปบ้านอย่าไปหาดูคนนั้นหาดูคนนี้ ตัวเลว ๆ ของตัวเองไม่เห็นดูใช้ไม่ได้ ต้องดูตัวเสียก่อนแล้วจึงไปดูคนอื่น ถ้าจะดูก็ดูตัวเองเสียก่อน มันควรดูอะไรเราวันนี้ ถ้าไม่ ควรดูแล้ว นี่แกบกพร่องอย่างนั้นนะ ฉันไม่บกพร่องนะวันนี้ สอนเขา อันนี้จะไปสอนเขาทั้ง ๆ ตัวเลว คนตาบอดไปสอนคนตาดีใครจะยอมฟัง เข้าใจหรือ วันนี้พักแค่นี้ก่อน

ดิฉันป่วย ภาวนาไปหัวใจเต้นถี่ยิบแล้วดับไปที่โลกไหนก็ไม่ทราบ เป็นโลกกว้าง

โยมนี้จะได้ด้วยวิธีการทรมานหนักนะ ฟังสามหนแล้ว มันหากเป็น อย่าถอยนะ จิตไม่เคยตาย มันจะเป็นอาการอะไรมันแสดงในตัวของมันเอง สติกับจิตให้ติดกัน พิจารณา มันจะแปรปรวนอะไรให้แปร ใจนี้ไม่แปรเข้าใจไหม สภาพนี้จะดูเหตุการณ์ทั้ง

หลาย เมื่อดูรอบแล้วทุกสิ่งทุกอย่างจะดับของมันไป จะเหลือแต่ธรรมชาติอันสว่างาม
 เข้าใจหรือเปล่าละ นี่ละนิสัยของเราเป็นอย่างนี้ก็ต้องเป็น คนเรานิสัยได้ด้วย
 ลำบากก็มี ได้ด้วยความสะดวกก็มี ไปเรื่อย ๆ ก็มี อันนี้รู้สึกจะมีนิสัยอย่างนั้น ต้องได้
 ประสบกับอุปสรรคต่าง ๆ ที่มันเป็นอยู่ภายในจิตนี้ แต่เมื่อไม่ถอยมีผู้คอยแนะอยู่แล้ว
 เข้าไปเลย มันก็จะทะลุออกมาเห็นไปหมด เข้าใจไหมละ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งแวดล้อมของ
 จิต เป็นอาการอันหนึ่ง ทั้งดีทั้งชั่ว

ให้เด็ดนะ มันจะตายก็ให้มันตาย เราเคยตายมากี่ภพกี่ชาติ ใจดวงนี้ไม่เคยตาย
 คราวนี้ทำไมใจดวงนี้จะตาย ให้อายุอย่างนั้นเข้าใจไหม ต้องเด็ดไม่ต้องกลัวตาย จิตไม่มี
 ป่าช้า ถึงพระนิพพานก็เป็นธรรมชาติเท่านั้นเอง เรียกว่านิพพานเที่ยง นั่นละธรรมชาติ
 เที่ยง ไม่มีกฎ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา เข้าไปเหยียบย่ำทำลายได้เลย คือจิตที่เป็นธรรม
 ชาติล้วน ๆ แต่จิตที่กิเลสห้อมล้อมนี้มันแปรของมันเรื่อย ทั้ง ๆ ที่มันไม่สูญแต่มันก็แปร
 ไปด้วยสิ่งที่เหยียบย่ำทำลาย แต่จิตที่หมดสิ่งเหยียบย่ำทำลายแล้ว ผิงเดียวก็เป็นธรรม
 ชาติ เอาให้เด็ดนะ ไม่ต้องถอย ถอยทำไม

แต่สำหรับเราเองเวลาจะเข้าด้ายเข้าเข็มจริง ๆ มันก็ไม่ใช่ออย่างนั้น แต่เวลาที่ตี
 เข้าใส่เข้าด้ายเข้าเข็มมันก็แบบเดียวกัน คิดดูซิอย่างที่ว่านั่งตลอดรุ่ง มันจะตายทำ
 ร่างกายทั้งท่อนมันเหมือนกับท่อนฟืน ทุกขเวทนาทั้งหมดนี้เหมือนกับไฟเผาท่อนฟืน
 คือร่างกายเรา มันจะเอาให้ตายเดี๋ยวนี้ แต่ทางนี้มันไม่ถอยซิ เอา อะไรจะตายก่อน
 ตายหลัง เราจะดูอะไรจะตายอะไรไม่ตาย จะดูกันวันนี้ ฟัดกันเต็มเหนี่ยว ลงผิง ได้ทุกที
 เราพูดจริง ๆ นั่งภาวนา ๙ คืบ ๑๐ คืบ ที่ว่าตลอด ๆ รุ่ง ๆ ไม่ได้ซักกันนะ คือไม่ติดกัน
 ๒-๓ คืบนั่งทีหนึ่ง ๆ คืบไหน ๆ ต้องรบกับทุกขเวทนามากน้อย ส่วนที่วันสะดวกนั้นมี
 น้อยมาก วันที่แทบเป็นแทบตายนี้มันแทบทุกคืนไป นี่ละได้ทุกที

เวลามันจะตายจริง ๆ สติปัญญาของเราเนี่ยมันจะหาทางออกจนได้ ไม่ยอมตาย
 นั่นละเกิดสติปัญญาในเวลาจนตรอกคนเรา เราจะว่าเราโง่ทุกคนไม่ได้นะ เวลาถึงความ
 จำเป็นที่มันจะพิตตัวช่วยเหลือตัวเองนี้มิได้นะ สติปัญญาจะมาทันที ๆ เช่นอย่างเรา
 ตลอดรุ่งนี้ เอาจนกระทั่งตัวนี้สิ้นไปหมดเลย คือมันทุกขขนาดนั้นละ เรื่องจิตไม่มี
 เคลื่อนเลย เคลื่อนจากที่คือความสัตย์ความจริง เท่านั้นแหละ ฟาดกันนี้ มันหนักเท่าไร
 ทางนี้ก็หนัก สติปัญญาจะหมุน จะทนทุกขเฉย ๆ ไม่ได้ ไม่ถูก ทนด้วยความสู้ ฟัดกันอยู่
 ในนั้น สักเดี๋ยวพอได้จังหวะนี้ก็ผิงเลย มหาภัยที่มันเผาเราเนี่ยไม่ทราบว่ามันดับไปไหน
 พริบเดียวหมดเลย นั่นเห็นไหมละ นี่ละคนเราเวลาจนตรอกจนมุมจริง ๆ มันเอาตัวรอด
 ได้ ไม่ได้โง่ตลอดเวลานะ ถึงเวลาจำเป็นจริง ๆ มันเอาตัวรอดเป็นตัวฉลาดขึ้นมาได้
 เพราะฉะนั้นจึงได้มาสอนหมู่เพื่อน

สำหรับเรานี้ทุกซ์ ในวาระอย่างนี้ทุกซ์มาก แต่เวลาจริงจังเอาจริง ๆ มันก็ไม่ทุกซ์เสียตอนนั้น ไม่ทุกซ์ก็บอกไม่ทุกซ์ ตอนนั้นเรียกว่าทุกซ์เวทนาอันไหนส่วนร่างกายที่เข้าไปบิบบี้สไฟน์ไม่มี ก็เลสตัวที่ต่อสู้กันอยู่นั้น มันก็เป็นกิเลสที่อ่อนกำลังลงแล้ว คอยแต่จะพัง อำนาจของธรรมเหนือกว่า ๆ ก็ผึ้งไปเลยได้ แต่ตอนที่นั่งตลอดรุ่งนี้เอาจริง ๆ โอ้ย แทบเป็นแทบตาย ก้นแตกฟุ้งชิ ถึงขนาดก้นแตก นั่งภาวนาคืนแรกมันก็ออกร้อน ออกร้อนหมดทั้งกันเราเนี่ย เหมือนไฟเผาแหละ คืนที่ ๒ ที่ ๓ มา จากออกร้อนแล้วก็พอง จากพองแล้วก็แตก จากแตกก็เลอะ นั่นละขนาดนั้น คือนั่งไม่ถอย ไม่สนใจ ไม่ได้ถอยเลย

เรายังไม่ลืมที่พ่อแม่ครูจารย์มาให้คติอย่างจริงจัง ๆ เลยนะ เพราะวันไหนขึ้นไปหาท่าน คือมันได้ทุกคืน ถ้าคืนไหนนั่งตลอดรุ่งเอาเป็นเอาตายเข้าว่าแล้ว วันนั้นต้องได้อัจฉรย์ขึ้นมา ตอนเวลาบ่ายก็ตีหรือตอนหลังจ้งหันแล้วก็ตี ได้โอกาสไม่มีพระแล้วบิบบี้ขึ้นเลย ขึ้นหาท่าน เปรี้ยงเลยนะ นี่ละความรู้ถ้าได้เกิดขึ้นกับใจมันไม่มีคำว่าทำถอย อ่อนแอ คำว่ากลัวว่าอะไร ชยะแขยงไม่มีนะ มันมีแต่กำลังของธรรมผึ้งเลยเทียวนะ ขึ้นหาพ่อแม่ครูจารย์ก็ผึ้งเลยทันที แต่ก่อนก็ธรรมดา ลูกศิษย์กับอาจารย์ขึ้นไปก็เหมือนผ้าพับไว้ ไม่ว่าใครเหมือนกันขึ้นไปหาครูบาอาจารย์จะไปแสดงอาการซึ่งขังตึงตั้งได้ยังไง มันไม่มีอะไรให้เป็น แต่วันมันได้เป็นไม่มีใครบอกก็ได้ ผึ้งเลยทันที ชัดกับพ่อแม่ครูจารย์นี้เปรี้ยง ๆ เห็นไหม แต่ท่านรู้แล้ว เรามันก็ร้ายบ้าของเรา ก็หมาตัวหนึ่งเท่านั้น ขึ้นไปผึ้ง ๆ

ท่านก็ เอาละบ้ำมันขึ้นแล้วมันได้หลักแล้ว คงว่าอย่างนั้นละนะ ที่นี้เอาสุดท้ายนะ นั่งไม่ถอยมันจะเอาอยู่เรื่อย ๆ อย่างนั้น พอขึ้นไป นี่เห็นไหมครูอาจารย์สอนผิดที่ไหน ขึ้นไปพอกราบท่าน วันนั้นก็ไปเล่าอัจฉรย์นะ มันเป็นแล้วในคืนวันนั้น พอวันหลังมาจะไปเล่าให้ท่านฟัง พอขึ้นไปนั่งบิบบี้ ขึ้นผางเลยทันที เรายังไม่ได้พูดสักคำเลย กราบท่านพอจบบิบบี้เท่านั้น ก็เลสมันไม่ได้อยู่ในกายนะ มันอยู่ในจิตนะว่าอย่างงั้นนะ ท่านบอกว่ากิเลสมันไม่อยู่ในกาย ความหมายของท่านก็จะทราบมันอะไรนี้ค้นหาความหมายว่าอย่างนั้น กิเลสมันอยู่ในจิต เมื่อจิตมีหลักมีเกณฑ์พอเป็นไปแล้วก็ควรจะมีอ่อนสั้นอ่อนยาวกัน ความหมายว่าอย่างนั้น แต่ถ้าพูดอย่างนี้มันไม่ถึงใจของคนหานิสัยเรามันหนาด้วยผาดโผนด้วย พอขึ้นไปก็ กิเลสมันไม่ได้อยู่กับกายนะ มันอยู่กับใจนะ ขึ้นอย่างเปรี้ยง ๆ เลย

ท่านก็ยกสารถีฝีกม้ามาเป็นตัวประกอบ อันนี้เราก็เรียนมาแล้วเห็นแล้วนี่จะว่ายังไง ม้าตัวใดที่มันคึกคะนองมาก ๆ ผาดโผนโจนทะยานมาก ๆ แล้ว สารถีฝีกม้าเขาจะฝีกกันอย่างหนัก ไม่ควรให้กินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน มีแต่ฝีกทำเดียว

เป็นก็เป็นตายก็ตาย เอากันอย่างหนัก ที่นี้พอม้าค่อยลดความพยศลงมาบ้างแล้วการ
 ทรมาณเขาก็ค่อยลดลงๆ มันลดความพยศลงมากเท่าไรการทรมาณเขาก็ค่อยเบาลงๆ
 เมื่อม้าใช้ได้งานแล้วการฝึกอย่างนั้นเขาก็หยุด ท่านพูดเพียงเท่านี้แหละ แต่มัน
 ถึงใจเราแล้ว ก็เรานี้มันแบบนี้ ที่ท่านว่ากิเลสมันไม่ได้อยู่กับกาย มันอยู่กับใจ คือใจ
 มันผาดโผนโจนทะยาน ฟัดตรงนั้นความว่านั้น จะฝึกทรมาณแบบไหนก็เอาเถอะถึงขั้น
 นั้นแล้ว

พอท่านว่าอย่างนั้นเราก็ยังเสียดาย ได้มาพูดให้ลูกศิษย์ลูกหาฟัง โอ๊ย เสียดาย
 พอท่านพูดถึงม้า ถึงขั้นที่ว่าเมื่อม้าใช้งานได้เป็นปกติแล้ว การฝึกอย่างนั้นเขาก็ไม่ฝึก
 เขาก็ใช้การใช้งานเป็นธรรมดา ยังเสียดาย ท่านไม่หันมาทางนี้ หมาตัวนี้มันฝึกกันแบบ
 ไหนนะ อยากให้ท่านว่าอย่างนั้นเข้าใจไหม เขาฝึกม้าเขาฝึกอย่างนั้น หมาตัวนี้มันฝึก
 แบบไหนนะ แต่ท่านไม่พูดนะเรายังเสียดาย ถ้าท่านว่าออกมายังจะถึงใจนะ นี่ละธรรมะ
 ไม่มีคำว่าหยาบนะเข้าใจไหม ที่ว่าถึงใจ น้ำหนักเข้าใจไหม ให้มันถึงใจๆ นั้นเป็นคติได้
 มาก ถ้าท่านหักมาปั๊บ หมาตัวนี้มันฝึกแบบไหนนะมันถึงไม่ได้มองดูหน้าดูหลัง อู๊ย เรา
 ยิ่งจะถึงใจ แต่ท่านไม่ว่านะ ท่านพูดเพียงม้าแล้วหยุดไป ตั้งแต่บัดนั้นมาเราก็ไม่เคยนั่ง
 ตลอดรุ่งอื่นะ ท่านก็ทราบแล้ว เราก็ทราบแล้ว ใจได้หลักแล้วท่านทราบ

นี่ละที่ว่ากิเลสอยู่กับใจ เมื่อใจลดพยศลงไปการฝึกทรมาณทางร่างกายน้ำหนัก
 ก็ควรจะเบาไปตามกัน ความหมายว่าอย่างนั้น ถ้าท่านพูดอย่างนี้กลัวเราจะอ่อน
 เปี้ยก ท่านก็ใส่อย่างนั้นเปรี้ยวๆ นี่ละครูบาอาจารย์ผู้ที่ท่านฝึกเราท่านต้องเด็ดทุกอย่าง
 เหมาะสมทุกอย่าง ท่านใส่เราเปรี้ยวไหนนี้ โถ หงายเลย หงายไม่ทันหงายหมาเลย ของ
 ท่านของเล่นเมื่อไร จอมปราชญ์กับจอมโง่เข้าใจไหม เรานี้จอมโง่ ท่านจอมปราชญ์ เรา
 จึงไม่ลื้ม เท็ดสุดยอดเลยกับพ่อแม่ครูจารย์มัน ทุกอย่างเราไม่มีเหลือติดตัวเราไว้เลย
 ความรักความเท็ดทุนความเคารพทุกอย่างอยู่กับท่านหมดเลย เพราะทุกอย่างที่
 ท่านใส่มาตรงไหนนี้จับได้ปั๊บๆ เลยเพราะท่านไม่ได้ใส่เบาๆ นะเปรี้ยวเลยเชียว ให้มัน
 สมเหตุสมผลเราเป็นคนผาดโผนโจนทะยาน ท่านจะทำธรรมดาไม่ถึงใจกับคนหนาๆ
 ท่านต้องชั๊ดเอาอย่างหนัก นี่เราก็ไม่ลื้ม

อันนี้เรื่องของเรามันฝึกมันทรมาณอย่างนี้ กิเลสมันตัวผาดโผนเราก็ต้องมีอย่าง
 นั้นเหมือนกัน ไม่ผาดโผนไม่ทันกัน นี่เทียบเข้ามาหาหัวใจของเรา ระหว่างกิเลสกับใจ
 มันฟัดกัน กิเลสโผนขนาดไหนธรรมต้องโผน จะอ่อนไม่ได้นะ เข้าใจแล้วนะที่พูดนี้ ต้อง
 อย่างนี้นะ

นี่ก็ตัวสั้นไปหมดทั้งตัวเหมือนกันนะเจ้าคะ

โธ้ย ออย่าว่าสั้นเลย เพียงเท่านั้นเป็นไรไป นี่สั้นมาก่อนแล้ว มาว่าอะไร ถึงคราวเด็ดต้องเด็ดจิตนี้ ถึงคราวเด็ดต้องเอาเต็มเหนี่ยวเลย อะไรจะตายก่อนตายหลังให้ทันกันอย่างนั้นนะ อะไรจะตายในร่างกายของเราี้ ดูมันให้หมด เรื่องความตายนี้ไม่กลัวจะดูความจริง ความจริงจะออกแ่งไหน อะไรจะตายก่อนตายหลังให้รู้กันเป็นระยะๆ นั้นละที่นี้สติปัญญามันหมุนตัวๆ เลย มันก็ได้เหตุได้ผล ส่วนทั้งหลายที่เป็นภัยพังลงฝังทันทีเลย จิตก็จำขึ้นมาเลย นั้นเห็นไหมละ เป็นอย่างนั้นนะ

นี่เคยฝึกมาแล้วพูดแ่งไหนก็รู้ทันที เพราะเราเคยผ่านมาแล้วทั้งสะดวกไม่สะดวก ทั้งทุกข์จนจะเป็นจะตายก็ผ่านมาหมดแล้ว ที่นี้ความรู้ภายในเป็นยังไงมันก็ผ่านมาเช่นเดียวกัน พูดตรงไหนมันรู้ทันทีๆ นอกจากจะพูดออกมารับกันหรือไม่รับกันเท่านั้น มันจะทันทีเลย เพราะผ่านมาหมดแล้ว ตาข่ายแห่งความปฏิบัติและความรู้เห็นที่เราเป็นมานี้มันครอบไปหมดแล้ว นั้นซิเรื่องธรรมะขอให้มันเป็นขึ้นในใจซิ อันนี้มันมีแต่กิเลสครอบหัวใจ ไปที่ไหนเห็นแต่ตุ๊กตามนุษย์ ไม่เห็นตัวมนุษย์ มองไปไหนเห็นแต่ตุ๊กตา ตัวมนุษย์จริง ๆ ที่มีศีลมีธรรมแทรกอยู่นั้นไม่ค่อยเห็น นี่ซิมันจึงนำอิดหนาระอาใจ ให้พากันฝึกนะทุกคนๆ เอาละพอสมควรแล้ว

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd